

54e Nieuwsbrief Juli 2025

Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles

Wanneer u de nieuwsbrief van de WHR niet langer wenst te ontvangen of bij wijziging van uw (e-mail en/of adresgegevens) dit graag doorgeven aan de WHR:

wg.roncesvalles@santiago.nl

De WHR is in principe alleen bereikbaar op bovenstaand email adres. Gebruik dus niet de privé emailadressen, want soms wordt de vraag dan pas in een later stadium beantwoord. Alle werkgroep leden hebben toegang tot dit mailadres, zodat er direct gehandeld kan worden.

Van links naar rechts:

- *-Herman Velvis, afgevaardigde vanuit het Bestuur .
- *Bert de Stigter , planner
- *Noortje Spekman-Waasdorp, Handboek, Libro en Nieuwsbrief .
- *Diedrick Jansen Voorzitter
- *Janine Verhaaf-Maaskant . secretaris,
- *An Pikker, penningmeester,
- * Peter Stoks , P.R.
- * Hans Perik, planner (knielend)

Belangrijk:

Terugkomdag voor de Hospitaleros die dit jaar in Roncesvalles geweest zijn is op zaterdag 6 december in Holten.

Verdere informatie volgt later per e-mail.

Mooie en trieste berichten uit Roncesvalles

Bericht op Facebook 9 mei 2025

Hoy D. Jesús Labiano cumple 75 años de sacerdote. Envía un gran saludo a todo el Pirineo, especialmente a la Amato de Orreaga.

Don Jesus 75 jaar priester.

Op zaterdag 28 juni is in Pamplona Don Valentin overleden.

<https://www.diariodenavarra.es/noticias/navarra/sanguesa-merindad/2025/06/29/fallece-valentin-eguilaz-sacerdote-roncesvalles-parroco-30-pueblos-pirineo-652452-1010.html>

Tijdens de uitvaartdienst in de kerk in Roncesvalles op maandag 30 juni, hebben Hans Perik en Diana Quanjer een memoriam uitgesproken die geschreven is door Hospitalero Wim Menheere.

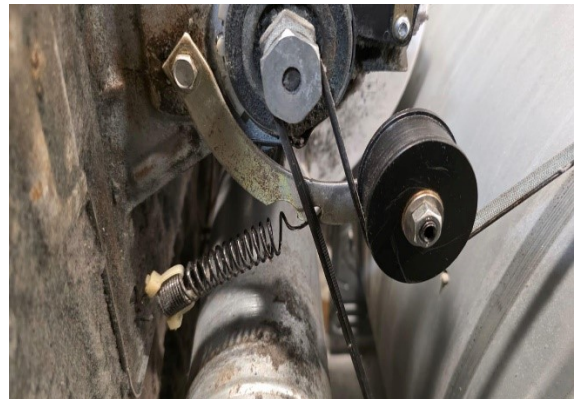
Deze dienst is te beluisteren op You Tube

<https://www.youtube.com/live/rw8uZIBVMeg?si=aXbiGvHAAQoOGqme>

Don Jesus was ook in Roncesvalles aanwezig.

Handige Hospitaleros hebben weer heel wat klussen gedaan in Periode 5.

Met behulp van een gemaakte spanrol in Nederland werkt de oude droger weer.

Ergernis voor het ophangen van de stofzuigerslang is verholpen door een ophanghaak te bevestigen.

Fietshelm aangeschaft voor "onze fiets".

In de beneden gang is nieuwe verlichting aangebracht. De staande papieren lampen zijn nu verdwenen.

Vergoeding maaltijden

Onlangs heeft Eburne een email gestuurd naar de voorzitter. Hij heeft Herman naar de vertaling van de mail van Eburne laten kijken, vanwege de onduidelijkheid over het betalen van de maaltijden. De vertaling is **"Voor de Hospitaleros wordt het diner bij aankomst alsmede het ontbijt voor de volgende dag door het Colegiata vergoed"**.

In het Handboek is dit opgenomen bij punt 2.4

2.4 Overgangsslaapplaatsen voor Hospitaleros en taxivervoer.

De Jefe van het nieuwe team, neemt minimaal een week tevoren contact op met de WHR en geeft dan door hoeveel Hospitaleros er donderdagmiddag aankomen en een slaapplek en taxivervoer nodig hebben. De WHR regelt dit met Eburne/Marisol, zodat er voldoende bedden kunnen worden vrijgehouden in La Posada en het taxivervoer kan worden geregeld.

Het team kan dan op donderdagmiddag en – avond nader kennismaken en werkafspraken maken en is zeker op tijd voor de overdracht op vrijdagmorgen om 11.00 uur. Zij lopen het dienstdoende team uiteraard niet voor de voeten.

Kan iemand niet op tijd aanwezig zijn dan stelt hij zijn team (Jefe) daarvan op de hoogte.

Maaltijden voor de nieuwe groep op donderdagavond en vrijdagmorgen zijn voor rekening van het Colegiata.

Hospitaleros kunnen ook beslissen om elders te gaan slapen. Zij doen dat dan voor eigen rekening en regelen dat ook zelf.

Het taxivervoer op de dag van vertrek regelt de Jefe ruim tevoren met Marisol.

Taxivervoer is dan alleen mogelijk, indien er taxi's beschikbaar zijn en er geen leerlingenvervoer is.

Het vervoer, wat ook gratis is, kan dus ook alleen plaats hebben aan het einde van de ochtend, zodat het eten met de nieuwe groep niet mogelijk is.

Mocht je toch later willen vertrekken moet je het vervoer zelf regelen en ook zelf betalen. Het beste is dan het vervoer vanuit Saint Jean Pied de Port te laten komen. Zie Handboek punt 3.4

Bij vertrek op zaterdag kunnen de Hospitaleros op vrijdagavond nog eenmaal gebruik maken van een bed, maar niet meer in de kamers van de Hospitaleros. Hierover moeten afspraken gemaakt worden met de Jefe, zodat er bedden worden vrijgehouden door Marisol.

Alle maaltijden zijn dan wel voor eigen rekening.

Bezoekende familieleden of vrienden, kunnen niet slapen in de hospitaleervertrekken. Zij moeten elders een overnachtingsplek zoeken. Indien zij pelgrim zijn, kunnen zij in de herberg slapen.

Reactie van een oud-Hospitalero op de Nieuwsbrief van april jl.

Bureaucraten aller landen
Geef die hospiks wat om handen.
Laat ze codes implementeren
Zodat ze onderhand eens gaan leren
Wat het is om in Spanje te hospitaleren.
Sla geen acht op hun gemopper,
Wees gerust een echte dienstenklopper
Verzamel heel veel data van hun gasten
Die wij dan bewaren in onze kasten.
Om daarna te verkopen aant geboefte
Want daaraan is veel behoefte.
O, wat is t leven wonderschoon
Van zo'n Spaanse hijo de puta...(.....).

Een dronken lor pist in zijn broek.
Kwam als pelgrim op bezoek.
Nam een neutje in de bar
Is nu ietwat in de war.
Dokter komt om hem te meppen.
Hospiks gaan wat met hem beppen.
Lukt niet om hem op te peppen.
Gaan dan maar zijn code zappen
En hem naar zijn bedje sleppen.

Pelgrims zijn net echte mensen,
Zeuren over groot en kleine wensen.
Komen wél, komen niet, of komen laat,
Doch Marisol cum suis staan paraat.
Zelfs voor die vervelende Spanjolen,
Die weer opduiken uit hun hollen,
En de boel versjteren, die halve zollen!

Het circus is dus alweer aan de gang,
Met spektakel, 'n zomer lang.
Hospiks komen, hospiks gaan,
Zullen wel hun man, hun vrouwtje staan.
Gasten verschijnen als vanouds en masse,
Reden voor een hoop gepoesepas!
Maar goed, straks drinken we weer een glas,
Doen dan de gebruikelijke plas,
En alles blijft zoals 't altijd was.
Behalve dan een nieuwe sekretaar
Als Janine, óók van zessen klaar.

Pieter v.d. Ven.....viejo!

Verhaaltje in het Libro geschreven door Wim Menheere in Periode 5.

De Krypteia-Kronieken: Henk, de Herbergier en de magische intrigant

Het was een zonnige ochtend in het rustige Portugese dorpje Cernache. De vogels floten hun gebruikelijke liedje, de lucht rook naar verse pastel de nata, en alles leek vredig... tot Henk Oudenes, voormalig Hospitalero van een ietwat chaotische Camino-groep van vorig jaar, de krant opensloeg met zijn eerste kopje koffie.

"PAS OP : MAGISCHE INTRIGANT OP WEG NAAR PORTUGAL,"

schreeuwde de voorpagina van El Peregrino Despistado, een pelgrimsblad dat zelden iets boeienders te melden had dan verloren wandelstokken of mysterieuze blaren. Henk's wenkbrauwen verdwenen achter zijn grijze krullen. "Oei" mompelde hij, terwijl hij zijn tweede kop koffie inschonk-de sterke, zwarte soort die hij liefkozend "pelgrimsverdrijver" noemde.

De herberg, Krypteia, was zijn trots. Een plek waar vermoeide wandelaars konden uitrusten, hun zolen luchten en luisteren naar Henk's eindeloze verhalen over "die keer dat hij in de regen liep met een blaas zo groot als een pastinaak". Maar nu stond er iets op het spel. De krant berichtte over een mysterieuze figuur die begonnen was als een gebocheld mannetje met een stem als een roestige fietsketting. Men had hem gezien in Burgos, waar hij een pelgrim zogenaamd genezen had van hik met "magisch zout" ... en vervolgens zijn portemonnee meegekaapt had. In Valladolid verscheen hij opnieuw, nu als een lange roodharige dame in een opvallend fladderende kaftan, die probeerde gratis tortilla's los te peuteren door te beweren dat ze de reïncarnatie was van de heilige Eufrasia. De Spaanse Guardia had inmiddels officiële waarschuwingen uitgestuurd. "Wees alert", stond er. "Hij -of zij- verandert van gedaante als een kameleon op een carnavalsfeest. Henk zuchtte diep en keek naar het bord boven de deur van zijn herberg: **Krypteia – Alleen voor**

eerlijke Voetzolen. Dat moest voorlopig maar even worden aangepast. Hij liep naar buiten, pakte een stift, en krabbelde op een karton :
“PAS OP: MAGISCHE BEDRIEGER IN AANTOCHT. WIJ GEVEN GEEN GRATIS BIER AAN ROODHARIGE DWAALGASTEN OF GEBOCHELDE TOVENAARS.

's Avonds kwamen de eerste pelgrims al gniffelend het bordje fotograferen. Is dit weer zo'n stunt van Henk? “vroegen ze. Maar Henk was serieus. Hij zette extra sloten op de wijnkelder, verstopte zijn koffievoorraad, en gaf zijn kip, Maria (een bijzonder goedgeluimde kip), de opdracht om te kakelen als iemand met een magisch aura te dichtbij kwam. De dagen verstreken. En toen ...op een regenachtige donderdag... verscheen er een mysterieuze figuur aan de rand van Cernache. Eerst als muzikant met een panfluit. Toen als een Ierse non met zonnebril. En uiteindelijk...als een Nederlandse pelgrim met opvallend roodachtig haar en zachte handen., Maar Henk was voorbereid. “Ah-ha! ”riep hij, terwijl hij met een pollepel tevoorschijn sprong. “Jij dacht zeker dat je hier gratis soep kon scoren, he ?!”De figuur glimlachte en veranderde *flits!* Weer in het gebochelde mannetje van de eerste geruchten. “Ach Henk,”: zei hij, “je hebt me door.”

“En jij hebt je vergist, ”zei Henk. “Mijn herberg heet *Krypteia*... en wij zijn getraind in het herkennen van rare snuiters sinds de Camino van 2024.

Fragmenten uit de Libro verslagen.

Periode 4 Vrijdag 18 april t/m Vrijdag
2 mei 2025

Hospitaleros: Donald Ajibola, Frans
Beckers, Bert Meijer, Lucas
van Eijdsen, Karen
Kolenbrander, Jeanette
Juressen, Marc Koch, Kees
van Male, Anja Roemer
(laatste week)

Aantal pelgrims: 3.339

Legendes over St. Jacob betreffen vaak paarden. Leuke legende waarbij een ridder of bruidegom te paard was en in zee belandde. Precies op dat moment kwamen de stoffelijke resten van Sint Jacobus voorbij en de heilige

kwam tussenbeide om het paard en de ruiter op wonderbaarlijke wijze uit het water in veiligheid te brengen. Het paard zou bedekt zijn geweest met sint-jakobsschelpen. Sint Jacobus zie je ook bovenop een wit ros afgebeeld de strijd in rijden tijdens de Reconquista. Koning Alfons II, van wie wordt gezegd dat hij de eerste bedevaart maakte om de overblijfselen van Sint-Jacob te bezoeken, deed dat te paard. Zo mochten wij gisteren en vanmorgen een groepje pelgrims te paard verwelkomen. Onder leiding van een geestelijke rijden ze naar Santiago, in meerdere etappes verdeeld over meerdere jaren. Het weer klaart op, de vele pelgrims komen weer droog aan in Roncesvalles.

De een na de ander van het team gaat plat met heftige verkoudheid. Gelukkig hebben we

vier extra bestuurshanden om ons bij te staan. Maar dan, om 12.30 uur is er een stroomstoring in heel Spanje en Portugal. Tot in de namiddag is er geen stroom. Improviseren maar. Uiteindelijk kunnen we bijna iedereen een bed geven. Enkele mensen die én geen reservering én geen QR-code, én geen telefoon hebben moeten we teleurstellen. Maar de zon schijnt eindelijk en de pelgrims laten zich niet uit het veld slaan. En wij ook niet. Want waar wordt een mens gelukkig van? Daar wordt al 60 jaar internationaal onderzoek naar verricht en steevast staan de Scandinavische landen plus Nederland in de top 5 van de Cantril-ladder. Waarom? Nederlanders helpen graag iemand, zijn vaak donateur, eten samen en groeten anderen. Klinkt als Hospitalero/a zijn? De oudste pelgrim tot nu toe in deze twee weken is 87 jaar. Hij plaatste ons voor een dilemma, net zoals 3 Spanjaarden uit de omgeving die ook eens de Camino door hun eigen land willen lopen. Dit zijn mensen waarvan we verwachten dat ze mee zijn gegaan met de tijd; een smartphone hebben, altijd online zijn, hun emailadres en wachtwoord kennen. 1500 jaar lang was een houten staf, een mantel, rozenkrans en kalebas meer dan genoeg om de Camino te lopen. Nu is er in de herberg geen plaats voor je als je geen reservering hebt en geen QR-code kan aanmaken behorend bij de Pilgrim Pass. De papieren Credential of je ID kaart voldoen niet langer. Wat vinden we hiervan?

Periode 5	Vrijdag 2 mei t/m Vrijdag 16 mei 2025
Hospitaleros:	Nico van der Steen, Yvonne van Druenen, Martin van Rooijen, Wim Menheere, Loes Molenaar, Jolande Kooijman, Einar van Hemert, Betty Versteeg, Kees Versteeg
Aantal pelgrims	3.340

De eerste kennismaking met het QR-systeem verliep – laat ik het diplomatiek zeggen – *verrassend*. Sommigen hadden de code niet gevonden. Anderen hadden hem wel gevonden, maar aangekeken alsof ze net een hiëroglief tegenkwamen. Een enkeling hield z'n telefoon omhoog alsof hij aan het wachten was op een signaal van boven. “Doet-ie het al?”

Wifi? Dat was een hoofdstuk apart. De code was simpel, maar niet simpeler dan het vertrouwen dat sommige pelgrims in hun technologie hadden. “Ik heb geen internet.” “Zit je op het netwerk?” “Wat is een netwerk?” Eén iemand dacht zelfs dat de QR-code stond voor ‘*Quick Rosary*’. (Een snelle rozenkrans bidden).

Kees en Wim hadden hun handen vol met de grote droger. Deze had een tijdje last gehad van storingen, maar Kees had de nodige onderdelen laten maken, en samen slaagden ze erin de machine weer in topconditie te krijgen. Alleen de centrifuge bleef een probleem. De rem van het apparaat werkte niet meer en dat was een serieus obstakel. De centrifuge deed zijn werk niet zoals het hoorde, en dat maakte het moeilijk. En alsof dat nog niet genoeg was, was de centrifuge bijna niet te openen.

Ze stonden daar even machteloos voor het apparaat. Maar toen kwam de ingeving: ze zouden de onderzijde van de centrifuge openmaken en proberen de rem opnieuw af te stellen. Het was niet de ideale oplossing, maar wat had je anders voor keuze? Gelukkig bleek het een succes. Na wat geduld en handigheidjes draaide de centrifuge weer als vanouds. Een opluchting, want zo'n ding is niet zomaar te vervangen.

Kees en Wim hebben hun handen weer vol gehad met reparaties. In de wasserij hebben ze het luchtafvoersysteem op verschillende plaatsen versterkt. De centrifuge, die vaak wat haperde, is bijgesteld, zodat alles weer op rolletjes loopt. Ook de stofzuigers kregen nieuwe haken, en de kasten op de eerste en tweede verdieping zijn opnieuw ingedeeld om alles efficiënter te maken. Als kers op de taart

hebben ze de deur van de huiskamer gerepareerd en de demping vernieuwd, zodat deze weer soepel opent en sluit. Zo zorgen ze ervoor dat alles in topvorm blijft, klaar voor de drukte die ongetwijfeld zal komen.

Het was een drukke dag in de grote eetruimte. De ploeg had inmiddels de registratie en QR-codes goed onder controle, maar er bleef genoeg werk te doen. Yvonne en Jolande stonden aan de balie, hun ogen gericht op de telefoons van de pelgrims. Ze ontfutselden telkens weer de QR-codes uit het systeem om ervoor te zorgen dat iedereen door kon naar de Mostrador. Soms hielpen de pelgrims elkaar een handje, wat Yvonne en Jolande wat ademruimte gaf.

Kees en Loes waren druk met het regelen van de binnenkomst, terwijl Betty bij de ingang naar de etages stond om, onder andere, te checken of iedereen zijn schoenen had uitgetrokken. Het leek wel een kleine operatie, zo goed gecoördineerd als alles verliep. Nico en Einar stonden achter de balie van de Mostrador, samen met Sandra, klaar om de pelgrims te verwelkomen. Wim liep rond voor de laatste controle: QR-code checken en bevestigen van de reserveringen. Alles leek op rolletjes te lopen.

Toen arriveerde een groep middelbare scholieren. Geen van hen had een mobiel bij zich. Yvonne keek even verbaasd, maar al snel begreep ze dat de begeleiders van de kinderen zelf aan de slag moesten. Ze maakten een QR-code voor elke leerling. Het was een klein avontuur, maar na wat gestuntel en gelach, hadden ze het voor elkaar. De scholieren

konden door.

Periode 6 Vrijdag 16 mei t/m
Vrijdag 30 mei 2025

Hospitaleros: Sjaak Sies, Rient Ploeger,
Nico Zentveld, Thijs Horijon,
Joke Zemieniejk, Adriana
Rovers, Saskia Verhoef,
Diedrick Jansen

Aantal pelgrims: 2.951

Sjaak was bezig met het uitleggen van de QR code toen Arnout Hauben, de bekende TV presentator van diverse wandelingen, in de gang stond. Niet alleen Arnout, maar ook de geluids- en cameraman. Hij vertelde dat hij nog in de oude herberg had geslapen en wij kwamen aan de praat over ondermeer hoe de Nederlandse Hospitaleros hier als vrijwilligers werken. Ik heb hem meegenomen naar de derde etage, kreeg een microfoon en zender om en vertelde over mijn ervaring als Hospitalero. Hoe het in de loop der jaren is veranderd en het contact met de pelgrims minder is geworden. Ook dat ik samen met mijn vrouw hier gewerkt heb en zij het inmiddels te zwaar vindt. Hij merkte op dat het mij emotioneerde dat na zoveel jaren ik nu zonder Willy hier ben. Daarna een bezoekje aan de wasserij en een blik op de 1^e etage. Daar ontmoeten wij "Joop" die vertelde dat hij op had gelopen met een man van 90 jaar!!! En daar Wilde Arnout wel mee praten. Joop zou

hem opzoeken maar toe wij beneden kwamen ontmoetten wij de bewuste man. Ik herkende hem, want ik had zijn QR- code gescand en zijn bedbon gegeven. Interview in de schaduw.

Gesprek in het team over de QR- codes blijft toch lopen. Soms is het een verboden woord. Gaat niet lukken, QR is er alom. Er wordt veel over gesproken, soms over de onbegrijpelijke kortsluitingen. Soms erg soepel, dan weer grote en veel tijd vragende knelpunten. De QR- codes vragen veel tijd en aandacht. Kennis van andere talen, met name Engels, Frans en Spaans maakt het werk makkelijker en vaak ook leuker. Zoals gezegd levert dat soms leuke contacten op. De meeste pelgrims hebben de code al, zeker de jongeren. Voor anderen is het geen prettig begin van het verblijf in de Albergue van Roncesvalles. We doen ons best om het allemaal op te vangen, lukt uiteindelijk altijd, zelfs zonder QR-code, en als het echt niet lukt, dan kan het altijd nog met het paspoort. Het is voorstelbaar dat het voor sommige Hospitaleros een reden kan zijn om deze taak dan maar aan anderen over te laten, ook omdat men zich af kan vragen: Zijn wij daarvoor? Zijn wij er niet alleen voor een goede ontvangst, een schone herberg, een goed bed, een wasje en een prima maaltijd? En ook soms een goed gesprek? Zou dat niet genoeg kunnen of moeten zijn? De meningen verschillen.

Maandag completo!!!

Maar een groep van 29 Koreanen kwam niet opdagen! Mensen dus doorgestuurd naar het hotel, terwijl uiteindelijk 29 bedden onbeslagen waren. Er was geen contact met de groep!!! Onbegrijpelijk, € 700,00 betaalt en dan niet komen. Verkeerde datum?

Woensdag: groep kwam opdagen, helaas pindakaas geen plaats. Huilende leider aan de Mostrador en pas om 6 uur waren er taxi's geregeld naar Pamplona.

Periode 7 Vrijdag 30 mei t/m/
Vrijdag 13 juni 2025

Hospitaleros: Daniël de Kramer,
Theo de Vries, Jan
van Bruchem,
Gonnie Staarink,
Michaël Staarink,
Dave Kloet, Benno
en Corrie Schotanus

Aantal pelgrims: 2.494

Natuurlijk maken we leuke en bevredigende momenten mee. Bijvoorbeeld met een zo goed als blinde man. Gonnie gaf hem de extra begeleiding die nodig was. Zelfs het probleem met de QR-code werd opgelost met deze man die niet kon lezen. Maar dat was ook niet nodig, want hij had geen telefoon. Later op de avond kwam hij nog even langs, want hij wilde graag nog even praten met dat leuke jonge Nederlandse meisje dat hem zo goed en

vriendelijk had geholpen!

Onze service gaat ver. Jan kreeg een vraag over hoe te handelen met het bagagetransport. Na de uitleg van Jan kwam er nog een laatste vraag; "Vervoert de transporteur ook pelgrims?" "Geen probleem", zei Jan, "geef mij de rugzak waar u inpast en ik leg u erbij". Hij is toch maar gaan lopen.

Vanmiddag kwam een groep aan van 21 mensen uit Taiwan. Achttien vrouwen en drie mannen. Ze lopen drie weken. Eén van de dames vertelde dat zij vier weken vakantie

heeft per jaar. Maar dat is bepaald niet de standaard. Het eerste jaar dat je werkt krijg je recht op zeven dagen verlof, het tweede jaar 10 dagen. Na vijf jaar 15 dagen en na 10 jaar elk dienstjaar een dag erbij tot een maximum van 30 dagen per jaar. Als de groep hier binnenkomt groeit het volume van het 'gekakel' naar een niveau vergelijkbaar met een legbatterij van 100.000 kippen. Maar wat is dit een leuke groep! Gedisciplineerd helpen zij elkaar met de QR-code. Al de pelgrimspaspoorten worden in één keer aangeboden. Als de leidster van de groep iets wil vertellen hoeft zij slechts haar hand op te steken en de aandacht is daar. En natuurlijk moeten wij met hen op de foto! Niet één keer, nee, het is maar goed dat een en ander niet meer op een fotorolletje hoeft. Maar ook wij willen een foto van hen als groep. Geen probleem, de leidster geeft een seintje en men staat klaar. Geweldig!

Altijd leuk, een creatief iemand in de groep. Dave maakt mooie tekeningen. Hij maakt een tekening voor op de enveloppe, met de foto erin voor de medewerkers uit het restaurant.

Periode 8 Vrijdag 13 juni t/m Vrijdag
27 juni 2025

Hospitaleros: Thea Kanters, Peter Rubaij
Bouman, Gerard van der
Werf, Annette Wesselink-
Monasso, Henk Verschoor,
Ria Verschoor, Lucas van
Eijdsen, Jeanette Juressen +
Anniek Zwaan (toegevoegd
als extra)

Aantal pelgrims : 1.964

Een groep Italiaanse motorrijders van middelbare leeftijd had moeite met het installeren van de QR- code, werden boos en nog bozer, smeten hun telefoon op de tafel en wilde geen QR- code meer. Onhandelbaar. Lucas sprak ze toe en ze kalmeerden een beetje. Dit alles duurde 5 kwartier en het bleek dat het invullen hier en daar was fout gegaan. Wel hun eigen fout. Lucas kreeg excuus. (Niet van allemaal) De volgende morgen zag Thea er een naar buiten gaan en op haar telefoon had ze een Italiaanse zin. Ze liet hem lezen en de Italiaan moest vreselijk lachen Er stond : Goedemorgen schoonheid. Een knuffel en een dikke kus kreeg ze van hem. Woensdag, de hitte was enorm vandaag. Veel water uitgereikt aan de binnenkomers. Een mama met 2 verveeld kijkende pubers, een Nederlandse jongeman met een door hemzelf ontworpen fiets die heel Europa doorfietst en meestal in een tentje sliep maar vandaag in het gebouw, omdat hij onder de indruk was. In de gang beneden wordt vandaag de linker lichtlijn aangebracht en er zijn 2 splinternieuwe centrifuges gebracht door Pablo. Daar zijn we blij mee.

De hitte blijft, de felle zon op de witte stenen van de binnenplaats maken dat je je ogen dichtknijpt als je er moet lopen en de meeste pelgrims komen binnen vóór 3 uur. Er worden glazen water aangereikt en er wordt uitgerust op de bankjes in de gang. Even bijkomen.

Aziatische jongelui die problemen hebben met de QR en geen woord Engels spreken. Uiteindelijk komt het goed maar het begint met telefoons die leeg zijn. Vandaag komt een Spaanse priester binnen die in de herberg wilde slapen. We hebben hem verteld dat we een slaapplek konden regelen in het klooster maar dat wilde hij niet. Het avondeten maken we zelf natuurlijk. 2 Sterrenkoks doen hun best om iets speciaals op tafel te brengen, meestal met wat restjes uit de koelkast.

Wij zijn naar de gieren geweest . Totaal 3 uur weggeweest met 2 auto's en lunch pakketten. Het was een flinke klim en afdaling en uiteraard de gieren gezien.

**Periode 9 Vrijdag 27 juni t/m Vrijdag
11 juli 2025**

Hospitaleros: Jos Kox, Hans Perik, Eleonora Sybertsma, Hilly Kamminga, Bart Houweling, Mieke van der Sanden, Agnes Hofsté, Diana Quanjer, Harrie Haans

Aantal pelgrims: 1.838

Over de QR- code wordt al genoeg gezegd, we hebben zelfs een nieuwe term uitgevonden, 'weiger-Spanjaarden', lieden van middelbare leeftijd die in groepjes hooguit twee etappes lopen, alleen Spaans wensen te spreken en

zeker menen te weten dat ze geen QR- code hoeven te gebruiken, ze hebben gereserveerd en daarmee Basta.

Persoonlijk vond ik een andere categorie emotioneel moeilijker om mee om te gaan, vaak jongelui die om privacy redenen en wantrouwen naar 'de overheid / het web' hun ziel en zaligheid niet aan Internet willen toevertrouwen.

Een familie uit Alaska die samen op pad is met een familie uit Canada waarvan 2 van de 4 kinderen al tijdens de eerste etappe vervelend ziek aankomen. Overbelast?

Een familie uit Chicago met kinderen van 10 en 12, de jongste kwam huppelend en stralend over de Pyreneeën.

De Indiaan uit Colombia compleet met staf en veren, maar zonder geld. De voorgeschoten euro's heeft een van ons nog niet op zijn betaalverzoek terug gezien.

De Italiaan met een beenprothese, ook zonder geld, die echt helemaal kapot binnen kwam en door Barmhartigheid onderdak en voeding gefinancierd kreeg alhier (naam van de gulle gever is bij de schrijver bekend)

Twee Spanjaarden die hun 78-jarige moeder kwamen afleveren en haar een Buen Camino wenste.

Een Fransman zonder papieren maar verder met een prima uitrusting. Hij vond hier dus geen onderdak.

Fat bike rijdende Fransoos die 99 van de 100 dingen die hij ons vertelde met een vraag begon. Met galmende stem, zelf hoorde hij het niet meer.

(gaat de Nederlandse fat bike golf nu ook Roncesvalles binnenvallen?)

Drie K-Pop lieden (Koreaanse cult voor de niet-ingewijden) die zelf met veel plezier hun minuscule tentjes meedroegen en

mooi om 6.15 alweer op pad waren. Deze jeugd heeft toekomst!

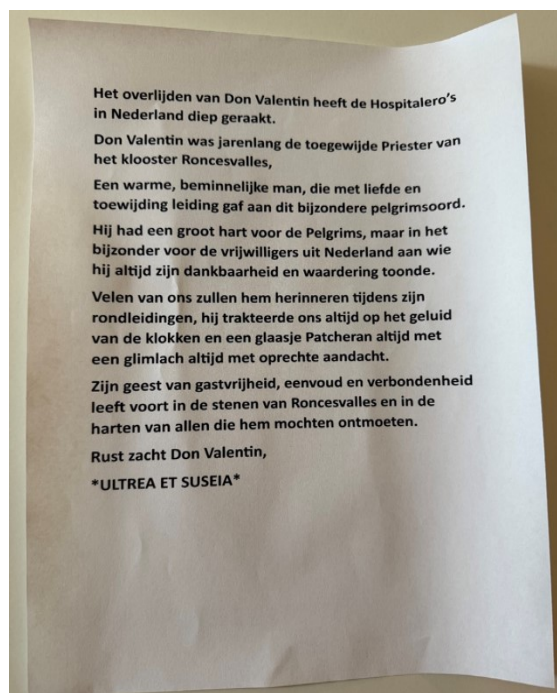
Een Italiaan die mopperend vertrok nadat hem de toegang werd geweigerd, omdat hij niet aan de QR wenste deel te nemen, later illegaal een soort van tentje opbouwde pal voor de technische ruimte. Het tentje hebben we simpelweg 50m verder geplant, en meneer was ineens poeslief toen er om 22.00 uur twee Hollandse Hospitalero's voor zijn bouwwerk stonden en hem vermanend toespraken.

De rondtrekkende priester uit Zuid Afrika die vroeg of hij 's ochtends een mis mocht uitvoeren in het kapelletje, natuurlijk!

Een meneer uit Palestina die uit dank voor het ontvangst rozenkransen uit zijn geboorteplaats Nazareth uitdeelde

Machtig interessant is ook het verschil tussen de culturen en mensen, een Italiaanse dame die je bij de QR check vlammend als een vulkaan inpeert maar een uurtje later in de wasruimte fris gedoucht & gewassen excuses aanbiedt en met de mooiste bruine ogen liefdevol Mi Amore toefluistert.

Pelgrims uit een ver Aziatisch land, verscholen achter zonnehoeden, shawls, handschoenen en langs je kijkend door een van hun GoPros op weg naar iets achter je, en pas na veel vijfen-en-zessen te bewegen zijn tot een moment van rust, een glaasje water, een eerste oogcontact en een klein gesprekje. Later zonder al die beschermende laagjes stralen ze je toe en krijg je 101 glimlachen en buiginkjes retour.

Wat echter voor velen een pijnlijk moment was betrof het bericht dat Don Valentin overleden was. De herdenkingsdienst in Roncesvalles werd erg goed bezocht, zo was ook de bisschop aanwezig. Hans deed gekleed in het Hospitalero tenue een korte toespraak in het Nederlands, waarna Diana deze woorden in vloeiend Spaans voor de volle kerk ten gehore bracht.